

L'ESPORT CATALÀ

N.º 27

EUROPA - ESPANYOL

Un superb cop de cap de l'Olivella que intercepta Saprissa

Una prova de la duresa emprada en aquest partit: Bordoy deturant l'escomesa de Mauri

30 cèntims

EL FÚTBOL INTERNACIONAL

S'arribarà a la ruptura entre les Federacions del Regne Unit i la F. I. F. A.?

El mes de maig va celebrar-se el famós Congrés de la F. I. F. A. a Praga. La gairebé nul·la eficàcia dels acords que allí es prengueren sembla que, a més a més, hauran tingut el do de complicar de tal manera la situació del futbol internacional, que a hores d'ara sembla considerar-se com a inevitable la ruptura de la "British Football Association" amb la F. I. F. A.

Com és sabut, els anglesos s'abstingueren d'acudir al Congrés de Praga; oficialment fonamentaren llur abstenció dient que la convocatòria no els havia estat adreçada en forma i en el termini reglamentaris; hom pot malpensar d'aquest argument i pot creure que els britànics deixaren d'anar-hi perquè preveïen que els seria impossible de lligar caps, així que s'arribés a discutir la famosa clàusula que obre de bat a bat les portes al fals amateurisme.

Darrerament es reuniren a Liverpool els representants de les quatre federacions del Regne Unit i allí prengué coneixement oficial dels acords del famós Congrés de la F. I. F. A. i el debut de l'ofensiva contra aquesta darrera ja fou en llegir-se l'ordre del dia votat: "El Congrés de la F. I. F. A. declara que es considera com a autoritat suprema per tot el que es refereix al futbol i que no pot acceptar la ingerència o direcció de qualsevol altre".

Rèplica dels anglesos: Si això va contra l'International Board, ens retirem immediatament de la F. I. F. A.

A continuació i prenent per peu una oferta dels belgues, les federacions britàniques ratificaren plenament la definició de l'estatut d'amateur que figura en llur reglament: "Un jugador és PROFESSIONAL o AMATEUR. El qui rebí remuneracions o avantatges de qualsevol mena, a més de les seves despeses d'estatge i de desplaçament, serà considerat com a professional."

La intenció d'aquest ordre del dia votat és clar i terminant; o la F. I. F. A. rectifica del tot el punt de vista exposat (massa ample, massa liberal) en el que es refereix al cobrament de les dietes, o els anglesos, de fet, consideren perfectes professionals tots els afiliats a la F. I. F. A.

Atrament, l'article de l'"Athletic News" ho diu ben clarament; cal advertir que es tracta del diari més autoritzat en el qual escriuen les més altes personalitats del futbol anglès i que cada informació d'aquesta natura, publicada en l'"Athletic News" té tots els caràcters d'oficiositat. Hom pot apreciar pels paràgrafs que traduïm que el llenguatge és clar i contundent:

"La debilitat en les idees, la manca d'estabilitat, les nocions rudimentàries, que no són més que pobres reemplaçants del veritable esperit de direcció del futbol, aviat portarien el joc a un marasme del qual seria ben difícil de treure'l. El Regne Unit no pot pas impedir que la F. I. F. A. caigui en el ridícul, però afirma en un llenguatge clar i sense ambigüitats que cal renunciar a les decisions del gènere de les que s'han pres a Praga, si es vol evitar que els britànics cessin de pertànyer a la Federació. Aquesta té la paraula. El repte ha estat, doncs, recollit; la Federació Internacional, mancada dels quatre principals països que practiquen el futbol, no tindria pas més sentit que un "Hamlet" sense el príncep de Dinamarca.

Però aquesta qüestió d'usurpació no és pas l'única que demana un comentari. També hem de parlar pel que es refereix a la pèrdua de salari. És el secret de polixinella que gran nombre de països continentals han pagat una crescuda quantitat als seus jugadors com a remuneració de llur joc i, no obstant, aquestes mateixes nacions els presenten com a amateurs. Heus aquí un estat de coses que les associacions del Regne Unit no acceptaran pas. Un jugador és amateur o

professional, però mai pot considerar-se'l com a amateur si és pagat per jugar.

Com que ha fet oficialment la Federació Internacional és crear una classe de jugadors que, per més que es digui, són professionals, malgrat que se'ls permeti de jugar com a amateurs.

L'afer ha estat resolt en aquest país fa 40 anys i la decisió presa llavors resta encara en peu..."

Aquest és l'estat del problema avui dia; oficialment no hi ha conflicte i és probable que tardí encara a esclatar d'una manera sorollosa, perquè els directius de la F. I. F. A. són els primers que s'adonen que avui es troben en fals. L'haver ajornat fins l'any que ve el prendre una resolució sobre aquesta espinesa qüestió del professionalisme, no era més que amb l'es-

Automòbils

L'As dels cims

S'han rebut elegantíssims i luxosos models carrossats per a hivern.

Immens assortit en tots els tipus que construeix aquesta famosa marca italiana, des del cotxe obert al transformable i tancat

Equipat amb BUGIES "MASSERATTI"

Agents Generals per a Espanya:

Oliveres i Casacuberta

PASSEIG DE GRACIA, 96 - Telèf. 2589 G.

BARCELONA

perança que d'aquí a llavors l'exemple dels austríacs i txecoslovacs hauria transcendit a altres Federacions; d'aquesta manera, el problema s'hauria abordat en el Congrés de Roma molt més fàcilment i més còmode; però el cert és que amb la poca pressa que portem els diversos països en arranjar la qüestió, és de creure que caldrà esperar definitivament l'any que ve i llavors és quan les diferències entre els futbolistes anglesos i els del Continent podrien aguditzar-se en forma inevitable.

Cal esperar que el bon sentit imperarà finalment.

Aquest número ha passat per la censura governativa

R E M

Els Campionats peninsulars en iol

Sembla que el Club de Màlaga accepta l'organització dels Campionats peninsulars en iol que, com hom recordarà, els fou oferta, segons acord de la darrera assemblea de la F. E. S. R.

De no haver estat acceptada pels malaguenys hauria pogut conferir-se aquesta organització a Donòstia.

Com a punt de vista particular cre'em que no pot oferir grans garanties una organització feta per un cercle que no ha participat mai en regates. Caldria que els nostres federatius ho tinguessin en compte i prenguessin les degudes precaucions.

Ja en parlarem extensament.

R. S. O.

Els començaments del Tennis

per D. S. G.

II

El cercle més antic és el Reial Barcelona L. T. Club, que té el seu origen de l'any 1900. Segueix després el "San Sebastián Recreation Club", que va ésser fundat l'any 1902. A continuació va fundar-se a Madrid el Club Anglès.

Dintre l'any 1903 va establir-se l'Associació de Tennis de Barcelona, primera fundada a la Península. Hi eren afiliats, ultra els de la capital, els cercles de Xeres, Huelva i altres poblacions on el tennis comptava amb una certa organització.

Força temps després, davant l'increment que anava prenent arreu aquest esport, es pensà a constituir una Associació peninsular, fracassant les primeres temptatives, fins que a l'any 1909, posats d'acord els elements directius de Barcelona, Donòstia i Madrid, van decidir reunir-se tots ells a la segona de les esmentades ciutats, aprofitant l'avinentesa de celebrar-hi un concurs de tennis. D'aquella reunió sorgí l'actual Associació de Tennis d'Espanya.

En el mateix any 1909 va establir-se el Campionat peninsular, i aquest és, pot dir-se el primer acord oficial que va adoptar la nova Associació.

L'esmentat Campionat peninsular va jugar-se per primera vegada a Madrid, després a Barcelona i en tercer lloc a Donòstia, quedant establert aquest torn de poblacions per tal d'organitzar-hi i jugar-hi el Campionat peninsular els anys successius.

El primer any, o sigui el 1909, va guanyar el Campionat Lluís de Uhagón, qui va ésser també proclamat campió l'any següent a Barcelona. L'any 1911 va resultar campió Vicents Marín, a Donòstia.

Arrencant d'aquestes dates, trobem que el tennis anava arrelant més i més, entrant resoltament als nostres costums esportius, fins que en arribar l'any 1920, un nucli de jugadors ens sorprèn amb la nova d'anar-se'n a París per tal de prendre part en una competició mundial. Aquesta fou els campionats del món, dits damunt de terra ferma (pistes de terra, com les nostres), que tenien lloc a Saint Cloud.

Els "audaciosos" jugadors van ésser: Francisca Subirana, Isabel Fontrodona, Eduard Flaquer, el comte de Gomar i els germans Alonso. Llur actuació no podia ésser més celebrada, cridant principalment l'atenció dels crítics les exhibicions de M. Alfonso. Francisca Subirana va arribar a la final, perdent contra Miss Hollman. Els altres concurrents no van pas desmerèixer gens.

(Continuarà.)

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva
Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passatge de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I

Barcelona, 6 d'Octubre de 1925

N.º 27

Preus de subscripció:

BARCELONA

Pesseïes 3.50 al trimestre

CATALUNYA

Pesseïes 3.75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

Sancions federatives

Per les informacions de la premsa diària el públic ha pogut assabentar-se que la Federació Catalana de Fútbol, després de celebrar dues reunions del ple, havia pres uns acords tan greus com representa el fet d'haver inhabilitat per ocupar càrrecs federatius: a perpetuitat a Francesc Rosell; per dos anys el seu germà Emili, i a més a més un vot de censura per Rossend Pich.

La Federació, persistent en el sistema del silenci, no ha facilitat fins ara cap nota oficial dels motius en què s'han fundat els delegats per pendre acords tan greus; això no obstant, no és pas cap secret per a ningú que el radicalisme d'aquestes sancions ha estat basat en una carta-acusació del president En Ricard Cabot. Aquest presentava concretament al Comitè el dilema de triar entre ell i els altres. Ara bé, quins motius adduïa per a aquesta incompatibilitat? En una qüestió personalíssima, de dignitat personal—diuen els assabentats.

Es aquí on trobem el punt vulnerable de l'acord federatiu, pels perniciosos precedents que de fet estableix. Deixant a part la figura de l'Emili Rosell, arrossegat en tota aquesta qüestió per vineles purament familiars, i la sanció al qual fa el mateix efecte que la condemna a un irresponsable, no trobem lògica la desproporció que representa el càstig al Francesc Rosell, amb el simple vot de censura a Rossend Pich, igualment responsable que aquell.

El consti que en escriure això no ens fixem per a res en cap dels dos noms; per a nosaltres—i per a l'opinió en general—està en la consciència que no podia pas continuar indefinidament en el si de la Federació de Fútbol l'escandalós abús de poder que exercia el grup dels avui separats; no podia pas continuar l'indigne mercadeig que allí imperava, ni el favoritisme amb què es resolien les qüestions. Havia d'acabar la forma en què es vulnerava l'esperit dels reglaments i la mena de feudalisme que alguns hi havien establert. Calia que un dia o altre acabés el funest règim de compensacions a base de les quals es resolien els afers, i que les sales federatives deixessin d'ésser la perillousa oficina particular.

En aquest sentit, doncs, l'opinió no s'immutarà poc ni gaire de l'apartament forçós d'aquests individus, i si el Comitè Federatiu actual hagués tingut la gallardia de basar els seus presents acords en quelcom de més sòlid i més ferm que el que es deriva d'una qüestió personal, és possible que a hores d'ara la seva actitud fóra corejada per tota l'opinió futbolística. Però...

Avui no obstant queda un dubte difícilment esborrable; i és que els federatius potser s'han ajupit massa en llur afany de voler donar satisfacció a Ricard Cabot. Pensem que totes les oligarquies són detestables i que s'ha de tenir cura; en intentar de fugir d'una, caurem en braços de l'altra. I qui vulgui entendre'ns que ens entengui.

REMARKS

Dissabte passat va debutar al Mundial Esport el boxador Justine, el qual, ultra ésser "sparring partner" de Natali Pera, exerceix de cotxer. Justine no coneix gairebé res de la boxa, però és coratjós i fins a un cert punt resistent. A més a més, els deu o dotze quilos de greix que li sobren si bé es veritat que augmenten considerablement la superfície a calefaccionar per al seu contrincant, el fan tot seguit simpàtic.

Justine fou posat k. o. en quatre rounds. La cosa ja es veia venir: Justine rebia massa i atacava poc, i per si això no fos prou l'àrbitre li prohibí de fer el caragol. Un espectador, en contemplar-lo en situació compromesa, s'interessà tot seguit pel boxador cotxer.

—Si almenys li diguessin que allargués l'esquerra... va dir a un senyor del costat.

Aquest, però, en notar que Justine atacava molt poc, no va ésser del mateix parer:

Si és veritat que és cotxer, potser fóra millor de dir-li que el seu adversari és un guàrdia urbà.

Si es manté ferm el tancament del Barcelona fins a l'escolament total dels sis mesos, el dia 24, la nit de Nadal, quan faci 1925 anys que ressona en els cels aquell "Pau en la terra als homes de bona voluntat", els socis dels Barcelona, gent d'indiscutible bona voluntat, celebraran l'aman amb el sacrifici del gall-dindi, el més saborós que hauran menjat en llur vida.

Vallana, el back internacional espanyol, no va poder jugar diumenge a Budapest. La nova, en ésser coneguda a Barcelona, abans del partit, per un amic nostre hongarès, el va contrariar moltíssim.

—No negareu—ens deia—que la manca de Vallana és un desavantatge per a nosaltres. Bé potser ésser que diumenge, a Budapest, hagués marcat un gol a favor nostre, el mateix que a París el marcà a favor dels italians...

La planeta de Natali Pera, al qual escauria perfectament el motiu de Natali Pega, és de les més extraordinàries. Després d'haver hagut de moure Poblet i Santes Creus per poder debutar a Barcelona, el "coco argentino", com l'anomenaven els organitzadors del Mundial Esport, va sortir finalment dissabte davant Jack Taylor. El públic era allà, Natali Pera i el negre es trobaven damunt del ring, els fotògrafs havien fet el seu treball, el director del combat acabava de fer les habituals recomanacions als boxadors. Semblava, doncs, evident que Natali Pera anava per fi a debutar a Barcelona. Malgrat de tot això, el debut de l'argentí resta encara inèdit, car Jack Taylor, després d'un round d'observació, hagué d'ésser retirat del ring... per qüestions d'indumentària. El negre portava una "mantellina" amb la qual el director del combat s'obstinà, malgrat de les pro-

testes del públic, que no podia boxar.

Està vist que el "coco argentino" no té sort.

Miss Gertrudis Ederlé, la campiona americana de natació, vingué a so de timbals a Europa per fer la travessia del Canal de la Mànega. La Premsa americana, en posar-se en camí, no li escatimà cap elogi. Els diaris, en donar per segur que la nedadora realitzaria la performance, es preocuparen més d'explicar anècdotes que no pas d'estudiar les possibilitats que l'esmentada nedadora tenia per reeixir.

Miss Ederlé, al capdavant, fracassà en la seva temptativa, i la setmana passada s'embarcà cap als Estats Units.

La Premsa americana no n'ha dit res.

La Federació que té cura dels halteròfils (avui tothom està federat) ha declarat que "no havent Rigoulot contravengut les degles de l'amateurisme, torna a estar en possessió de la seva llicència d'amateur.

El dia següent Rigoulot i Cadine signaven, davant deu testimonis, les condicions d'un match entre els quals hom parla de retribució.

Quin pregon misteri deu influir en els acords de les federacions!

El senyor Joan Guixé ha publicat un article en "El Noticiero", titulat "El pugilismo en España", amb el qual, malgrat de les seves al·lusions a Pauli Uzcudun, Chamberlain i l'ex-kaiser, demostra ben clarament que no sap què cosa és boxa ni—i això és més greu encara—què cosa és esport.

El senyor Guixé, que es declara contrari a la boxa, creu fer un favor als seus partidaris en manifestar que, fet i fet, és preferible que la joventut dirimeixi les seves qüestions a cops de puny que no pas a cops de ganivet.

Tenim interès a fer constar que a nosaltres, fervents de la boxa, ens repugna que les diferències sien aclarides de cap de les dues maneres.

La protesta dels setanta va ésser lliurada pel general Milans del Bosch a la Federació, a fi que aquesta informés. La Federació l'ha tornada al governador degudament informada, i aquest, en vista de l'informe l'ha lliurada novament als protestataris desestimant-la.

Ve't aquí un document que ha fet com les processons que entren per allà on surten.

Darrerament boxaven a París un blanc i un negre. El darrer, a més a més de rebre una tonyina fenomenal, havia estat trepitjat diverses vegades pel seu antagonista.

Faltava encara un round per acabar l'encontre, quan el blanc, que continuava apalissant el negre, va trepitjar-lo novament per centèsima vegada.

Aleshores el negre, empipat fins al cap d'amunt, va dir:

—Si em tornes a trepitjar et vento un cop de puny.

—Es l'únic que ens faltava de veure...—va fer un espectador de primera fila que havia esperat endebades que el negre prengués l'ofensiva.

L'actuació de Padou en els partits de water-polo, aquests dies celebrats al C. N. B., han acabat de convèncer el jugador francès de la conveniència de tornar al seu país a perfeccionar el seu esport, a fi d'adquirir molts detalls que convertirien el seu joc, imprecís avui i plagat de revessos, en alguna cosa esplèndidament ajustada i exacta. Així l'any vinent, quan torni, la seva actuació provocarà comentaris més falaguers que els darrerament apareguts en un col·lega.

Avui surt el primer número de la revista monogràfica "Futbol Asociación", redactada per estimats companys, tots ells de gran competència.

Desitgem al nou confrare una llarga i pròspera vida, per a major profit de l'esport.

El panorama de l'Esport belga

El fútbol belga davant els traspassos de jugadors i la nova llei de l'off-side
La boxa

Amb la crònica que segueix, L'ESPORT CATALÀ continua la sèrie de les diverses col·laboracions, iniciades fa uns quants números, de prestigiosos escriptors esportius estrangers que ens hem assegurat.

Es el nostre propòsit que els autors de les cròniques estrangeres curin de presentar als nostres lectors qüestions doctrinals i tècniques, visions de conjunt que reflecteixin la situació esportiva d'un país o l'estat d'una qüestió interessant, més que una tasca purament informativa, no massa necessària ni interessant.

L'autor de l'article que publiquem avui, M. Adrià Milecan, és director de "La Vie Sportive", de Brussel·les, gosem a dir que un dels periòdics esportius més ben fets del món, que per la ponderació dels seus judicis i la cura i equilibri amb què estan redactades les seves seccions ha assolit un ferm prestigi, està adhuc fora del seu propi país.

En la present crònica, M. A. Milecan ens dona un aspecte global de l'activitat esportiva a Bèlgica, base per a les cròniques venidores que ens trametrà mensualment. Les qüestions del professionalisme i amateurisme en fútbol i els efectes de la modificació de la regla de l'off-side, frueixen avui dia l'actualitat internacional. El nostre prestigiós col·laborador hi dedica unes ratlles objectives que seran llegides amb gust en un país tan apassionat pel fútbol com el nostre.

Enguany, a Bèlgica, a l'animació acostumada del començ d'una temporada de fútbol, s'hi han afegit massa circumstàncies particulars perquè l'atenció del cronista no se sentís desvellada.

Hi ha hagut, de bell antuvi, la reforma dels campionats, decidida el passat juliol, que donarà un caràcter especial a la competició actual. En efecte, a l'acabament d'aquesta seran coneguts els elegits, reconeguts com a dignes de figurar encara en el lloc d'honor l'any vinent.

Vet aquí—calia dir-ho?—el primer estimulant que té la seva importància, fins el punt que adhuc certs clubs se n'han preocupat ben abans de l'obertura de la temporada. Expliquem-nos el microbi dels traspassos, que fins ara havia respectat aquest petit país, sembla que hagi atacat també el nostre fútbol. Alguns vells clubs, les gestes dels quals no havien estat pas gaire brillants aquests darrers anys, han fet esforços visibles per rejoiner i reforçar llur equip. D'altres associacions menys conegudes, però els constants progressos de les quals justifiquen llur ambició, han seguit a aquells primers en aquest camí. Els uns i els altres no s'han pas estat de llençar una furiva mirada d'enveja envs les rengleres millor proveïdes del veí, i sens dubte han intentat alguna gestió clandestina per tal de convèncer alguns jugadors brillants perquè canviessin de camp. Per sort, el comitè oficial que a Bèlgica presideix els canvis de club dels jugadors, s'ha mostrat prou sever i tota permutació no justificada per raons serioses ha estat refusada categòricament. Hi ha, però, una sola llei que no es pugui esquivar amb habilitat? Amb i tot i la vigilància del comitè de traspassos, un gran club de la capital ha reeixit a assegurar-se els serveis de tres o quatre elements nous — i no dels menys valuosos—. Dos jugadors que havien ja vestit el jersei dels colors nacionals, altres dos que temps ha que mereixien aquesta honor, han transportat llurs maletes al guarda-roba del Daring Club de Brussel·les. Aquest darrer es presenta, doncs, al campionat en excel·lents condicions, i no manca qui vegi en ell un seriós pretendent al títol. I no gens menys l'any darrer, el Daring Club no era pas objecte d'un averany tan optimista... Però vet aquí, cada un tira l'aigua al seu molí, i el Daring Club s'ha aprofitat d'aquesta vella dita.

A Brussel·les no han mancat alguns plagues que han anomenat "legionaris" els equippers del Daring. La dita ha fet fortuna i el club vermell i negre no és designat d'altra manera que amb el nom de "Legió estrangera". Aquesta apel·lació irònica dissimula una reprovaçió seriosa de la política que hom reprotxa al Daring — sens dubte injustificadament, perquè, pel que sabem, els mitjans emprats pel club per reforçar el seu equip, si no poden qualificar-se de "simpàtics", han estat del tot regulars. Sigui com sigui, aquesta actitud del públic belga en front de les maniobres de reclutament l'honora força i prova que encara no es juga amb l'amateurisme belga.

La modificació de la regla de l'off-side no ha tingut una premsa massa bona a Bèlgica. La veritat sigui dita, no havien reclamat mai aquesta reforma, que ens fou imposada, com tantes d'altres abans, per Anglaterra, via, International Board. Els defenses belgues no abusaven de la tàctica d'off-side, i si alguna vegada algun davanter impulsu s'hi deixava agafar massa sovint, l'entrenador ja tenia cura d'alliçonar-lo perquè no reincidís.

La nova regla ha tingut per efecte donar-nos un joc més descosit, menys científic i del qual estan absents les belles combinacions d'antany. Alguns equips n'han sortit handicaps, d'altres sembla que hi hagin trobat avantatge. El fet és que a Bèlgica hi ha tres mètodes un xic diferents de jugar a fútbol, practicats, respectivament, a Anvers, a Brussel·les i a Bruges, als quals s'adapten més o menys les altres regions. El joc d'Anvers, que, aquests dos anys darrers, semblava revelar una neta superioritat sobre els altres dos, és tot ciència, fet de curtes passades i d'atacs combinats. El joc de Brussel·les, que sembla reprendre el que hi ha de millor en les tàctiques d'Anvers, és més obert i sovint també més eficaç. El joc de Bruges, en fi, que semblava haver caigut en desgràcia aquests anys darrers, és amic de les grans passades i les escapades brusques.

No gens menys és aquest joc el que sembla revifar-se sota la nova regla. Els clubs de Bruges, que no havien fet parlar gaire d'ells d'un temps ençà, són al cap de la classificació deprés de dos diumenges de partits.

Reservem per a més endavant, en una crònica venidora, una apreciació definitiva sobre la influència que la regla de l'off-side modificada exerceix damunt el joc belga.

* * *

El món de la boxa no ha estat gaire animat. Hom espera els llargs capvespres d'hivern per reprendre la sèrie d'aquests mitjings internacionals que el nostre públic abelleix. Car, cal dir-ho, els encontres entre els compatriotes, per animats que siguin els combats, no engresquen; cal que un títol nacional estigui en joc perquè els organitzadors puguin comptar amb una problemàtica receptació.

Piet Hobin, de tornada de les seves pelegrinacions, juga el seu quotidià partit de billar en el seu cafè del carrer de l'Offrande, a Anvers. Entre dos viatges, s'entrena i dirigeix l'educació dels seus "poulains". L'entrenament, però, li és més necessari que mai. No és pas sense esforç que manté el seu pes, puix que una sospita d'engreixament l'intranquil·litza. Però no creiem que li pugui ésser pres el seu títol de Bèlgica, per bé que Van Houtte i alguns altres semblin acusar un retorn de llur forma. En les categories més lleugeres, sens dubte que Bèlgica farà parlar d'ella aquest any, i els Scilli i els Montreuil podrien molt bé establir llur reputació a l'estranger. Comptem igualment que el nostre campió Devos podrà trobar algunes bones contractes, després dels falaguers resultats obtinguts a Amèrica.

* * *

El ciclisme en carretera ha tingut un fi de temporada bastant mogut. Fou primerament la Volta de Bèlgica per a Independents. A la darrera etapa, dos joves de gran esdevenidor es disputaven la plaça de la classificació general: Rebray, que portava cinc minuts d'avantatge a Rouse, trencà la roda a mig camí. En un acte d'esverament inexcusable, adhuc en un corredor jove, comet una falta greu: en lloc d'aprofitar la roda d'un transeünt complaent, accepta la d'un camarada d'equip. Conforme als reglaments de la cursa, penalització de cinc minuts, i Rouse trepitja la ratlla d'arribada dos minuts abans que Rebray, el qual, perd, doncs, el primer lloc a causa del seu acte irreflexiu. Ah, aquests corredors joves! Aquesta circumstància, però, no resta mèrits a Rouse, que des de l'any vinent es revelarà com un dels millors cracks que hagi conegut Bèlgica, i això que és la terra per excel·lència dels ciclistes de carretera.

* * *

No ens estendrem pas llargament sobre els altres esports. En tennis, Mlle. Susana Lenglen ens ha vingut a visitar al castell d'Ardenne i ha batut les seves adversàries sense cansar-s'hi massa. En natació, Van Schelle, de Gant, es distingeix i ha sortit a la caça de records, abastant el dels 400 metres, fins ara en poder de l'americà Johnny Weismuller. El joc de pilota ha fet alguns milers d'adeptes nous i sembla instal·lar-se definitivament com a esport d'istiu a Bèlgica, on el críquet i el basse-ball són gairebé desconeguts.

Algunes notes al marge del partit Espanya-Austria

Viena, 28 setembre.—Coneguda ja pels telegrams —així ho esperem—la informació detallada del partit, exposarem als lectors de L'ESPORT CATALÀ algunes impressions que el match ens suggerí sobre els equips, el públic i l'àrbitre.

L'EQUIP AUSTRIAC

Jugà ni bé ni malament, per bé que més i millor que l'equip espanyol. Podia haver donat millor rendiment amb tot i la feblesa de la línia de mitjos; la presència de Zamora, l'encert amb què intervingué en el joc des del primer moment els enerviosí qui sap-lo. Saber dominar-se, però, i ho demostra la gran quantitat i qualitat dels xuts que es tiraren a la porta de Zamora, però la sort els fou adversa i el porter espanyol pogué lluir-se més interceptant el joc, que no pas en el blocatge de pilotes perilloses, car totes aquestes anaren als pals o a fora en moltes ocasions en què si haguessin anat ben dirigides haurien fet inútils els esforços del super semi-déu, com li ha dit per ací algun periodista.

Repetit-ho; sense excel·lir en un joc extraordinari, l'equip austriac havia de guanyar. La sort li fou adversa.

L'EQUIP PENINSULAR

Es pogué aprofitar de la mala passada que la sort féu als austríacs, i el mateix gol de la victòria fou degut a un avenç excessivament confiat de Tandler, el qual en perdre la bala féu perdre la partida al seu equip.

Jugades meravelloses dels diversos individus de l'equip peninsular, moltes; però el joc de l'equip ha decepcionat profundament. Aquella famosa furia llatina no es traduí més que en una duresa incomprensiblement excessiva i un tirar al dret la majoria dels cops sense to ni so. Si diem que Edi no va rebre altre xut de la davantera espanyola que el que es convertí en el gol de la victòria (obra personalíssima de Cubells en aprofitar el malastruc de Tandler), deixarem explicada tota l'actuació de la davantera espanyola. Els mitjos es reduïren a mariar, malgrat el reforç de Piera, foren depressats molt sovint per l'atac austríac. El servei a la davantera, molt deficient. Això ja dona a entendre que la tasca de la defensa fou molt pesada, i, no obstant, tant Pasarin com Vallana (aquest més segur que aquell), sense fer una gran partida, han sortit airoament del mal pas en què els deixava l'actuació dels mitjos-ales, i adhuc arribaren a superposar la defensa austríaca. Zamora estigué bé a la porta, i les contínues disposicions que donava a la defensa facilitaren en gran manera la tasca d'aquesta. El mateix Zamora fou un tercer defensa; ja hem dit que la seva tasca sobresortí més interceptant joc que no pas aturant xuts directes. La seva peculiar manera d'aclarir els còrners féu una gran impressió, per més que en algun cop l'excés d'estil el perjudicà als ulls d'uns espectadors poc amics de poses.

EL PUBLIC

Anava a veure si els seus nacionals podien guanyar als representants d'un fútbol que si bé havia rebut forces contratemps, demostrava sovint ésser molt perillós, i aquest interès que desvetllava l'equip espanyol potser hauria distret al públic d'una derrota dels seus si hagués vingut d'un joc realment superior. El públic vienès és intel·ligent, i en una lluita on intervenen els colors nacionals seus, també és apassionat. En els dos sentits es mostrà decebut: perderen els seus colors nacionals i perdé també "el bon fútbol". I el bon públic vienès s'avorrí.

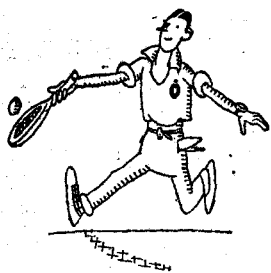
L'ARBITRE TXECOSLOVAC CEJNAR

Es va trobar amb un partit difícil, on calia una certa serenitat per a no mostrar-se ni massa benèvol ni massa rigorós. L'home estava prou convençut de les seves dots, i volgué extreure el rigor. No creiem que fos parcial a favor dels austríacs, però potser el molestà l'actitud un xic intemperant d'algun jugador espanyol, i això visiblement l'alterà un xic. El penalty contra Espanya és cosa que ningú s'ha explicat encara. La gent s'hi divertí bastant, per bé que si hagués estat contra el seu bàndol potser s'ho hauria pres d'altra manera.

A. Riera

Però l'hivern s'acosta, i el fútbol, esport nacional, reuneix al voltant dels seus camps la majoria d'esportius. Amb off-side modificat o sense, a Bèlgica assoleix més voga cada dia. Com per tot arreu, em penso...

Adrià Milecan

TILDEN

per FIVALLER

En poques branques de l'Esport s'haurà potser donat el cas que s'està donant en el tennis des de sis anys ençà.

Una mateixa figura s'ha mantingut tot aquest temps al cap de la classificació mundial i ningú no ha representat per a ella un perill veritable. A Tilden, la figura que ens ocupa, el qualificatiu d'invencible li va com l'anell al dit.

En alguna ocasió tan sols se li ha vist perdre un match, però això pot ésser comptat amb els dits d'una mà i encara en competicions d'interès secundari. Cap títol li ha pogut ésser mai arrabassat.

Nosaltres, que presenciem les altes i baixes constants de valors, en altres esports, i en el nostre mateix, no podem menys de qualificar a Tilden de "meravella esportiva".

Possiblement trigarem anys i panys a veure elevat el tennis a un grau més alt de perfecció, i és una veritat com un temple que mai el nostre esport s'havia enriquit amb una tècnica més completa.

No cal més que fixar-se una mica en el que passa dins el fútbol, boxa, natació, ciclisme, etc., on els màxims exponents esclaten rutilants per ensorrar-se dins l'oblit en períodes curtíssims, per comprendre l'esforç magnífic d'aquesta gran figura que manté la seva forma sis anys seguits esplendorosament i que per ara tot fa preveure que pot mantenir-la sis anys més si s'ho proposa. Tilden és l'home que ha fet del tennis una cosa científica.

No són pas els seus cops plens d'eficàcia, tant per la seva execució com per la seva varietat, el que més admirem en ell. És la seva cura en els entrenaments, el seny que presideix tota la seva obra, l'absència de tot efectisme ridícul o extemporani.

Què lluny Tilden de l'elegant abandonament característic dels nostres capdavanters.

Ell porta els partits seguint una tàctica estudiada no deixant a l'atzar només que allò que és imprescindible.

Hom li ha vist guanyar partits, el triomf dels quals és degut exclusivament al càlcul serà que sap treure partit d'allò que a jui dels altres no té importància i és negligència barroerament.

Un altre caire elogiuable en Tilden és el seu interès a formar jugadors; en fer del jove "coming-man" ben dotat i ple d'il·lusions una veritable raqueta, sense pensar mai que aquell a qui ensinistra pot el dia de demà ésser-li encarat i que gràcies als seus mateixos ensenyaments pot crear-se un adversari perillós capaç d'enderrocar-lo.

Quina pena em fan els nostres "asos", si els comparo en aquest sentit amb el gran Tilden! Ells amb llur egoisme han estat en part culpables de l'estroncament d'una florida de jugadors que ara fa tres o quatre anys s'iniciava.

El seu ajut en profit de l'esport no ha passat d'una actuació més o menys brillant dins un espai limitat, marcat per ells mateixos.

Mai cap d'ells arribà a aquest grau de noblesa esportiva que no nega l'ajut a aquell qui se'n fa mereixedor. El resultat d'això ha estat de crear una barrera entre els tres o quatre preeminents i la resta de raquetes ibèriques.

Aquesta barrera evidentment serà saltada un dia o altre, però amb una mà propícia a l'enlairament, no creieu que a hores d'ara ja tindriem en lloc de tres, set o vuit veritables jugadors internacionals?

A hores d'ara, repeteixo, hi ha algunes raquetes aturades davant la tanca i ja fa alguns anys que miren per on el pas els és factible. És tanmateix un xic llastimós, això.

Es clar que entre els que em llegeixin hi haurà algú que m'objectarà que amb l'existència d'un entrenador tot això queda resolt, però jo els diré que en els temps que parlo no en posseïm cap i a més no és l'entrenador sol qui forma el jugador.

Cal la constant convivència en les pistes amb els jugadors ja orientats perquè l'entrenament assolixi tota la seva efectivitat.

Tilden, ultra ésser un gran tècnic, posseeix

una fina percepció que li permet no tan sols executar una jugada oportuna, sinó explicar-la i analitzar-la.

Periodísticament, Tilden ha fet una tasca lloable i els seus articles tennístes són molt llegits i contribueixen avantatjosament a la difusió del nostre estimat esport.

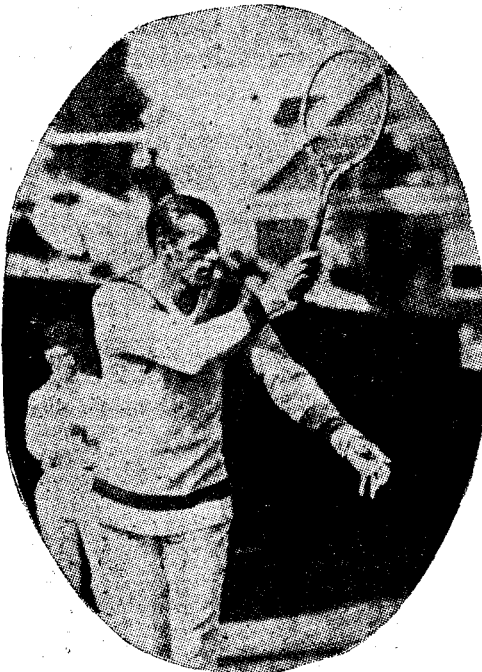
Cal remarcar, ara que ve a to, que en el país de Tilden els grans jugadors es prenen la molèstia d'escoltar un consell atinat i s'interessen fortament per tota mena d'orientacions que la Premsa assenyali.

La crítica té un prestigi. Aquí el jugador, com més categoria assoleix, menys cas en fa. No admet cap advertència, per justa que sigui. Acostumat a l'elogi per mètode i al silenci davant del fracàs no sent cap desig de cercar el que en altres contrades més avançades hom exigeix.

Es treballa ben aspre el d'arribar a convèncer els nostres capdavanters que per arribar a un fi satisfactori els cal aprendre algunes coses i escoltar-ne unes quantes més.

Tilden és, per al bon amant del nostre esport, tot un símbol. Ell mostra l'íntima relació existent entre la crítica i l'esport.

Nosaltres, fora de la pista, deixem d'ésser "ten-

nismen" en el pur sentit de la paraula. El nostre complement és el "dancing" o el "poker".

Tilden, quan la raqueta resta inactiva, pren la ploma, escolta atentament el parer dels crítics i segueix fent "tennis".

Per això Tilden és encara Tilden.

RUGBY

DE LES MODIFICACIONS DEL JOC

Unes quantes paraules amb En Salvat, de la comissió d'àrbitres

Estant ja per començar la temporada, havem cregut convenient assabentar-nos de si la comissió d'àrbitres de la nostra Federació ha aprovat les reformes de joc fetes per la "International Board". A tal fi procurarem veure algú que formés part d'aquesta comissió.

Que ens fos fàcil de trobar i que al mateix temps tingués un prestigi dintre el món rugbístic, qui més indicat que el senyor Sabat, que reuneix les qualitats esmentades?

Tal com esperàvem, ens rebé amb la seva peculiar amabilitat, i ens disposàrem a parlar del que ens duia:

—...?

—Actualment—ens diu—ens trobem a la comissió d'àrbitres massa pocs per poder fer res referent a l'afar de modificació de reglaments de joc fets per la "International Board"; darrerament

aquesta comissió ha sofert algunes sensibles dimissions per causes no ben definides (En Sabat això ho diu un bon xic amargat), i amb l'estat anormal que travessem em sembla que seria més propi fer una Assemblea de clubs per veure què s'ha de decidir.

—...?

Els nostres reglaments, tant els de la Federació com els de joc, són traduïts dels de la francesa, i crec que no hem d'anar a fer res més que el que han fet ells, si és que tots volem arribar a una unificació completa del rugby.

—...?

—Trobo completament encertades totes les modificacions que ha aprovat la "International Board". Si nosaltres les adoptem, els nostres equips hauran de fer un canvi radical de tàctica; la majoria dels jugadors d'avui es trobaran completament nous, i sobretot on es notará més serà en els "arrières".

—...?

—No són res més que unes quantes de les regles adoptades pels alls-backs, que per ara són els mestres de tots; aquestes modificacions sols ens poden fer favor, ja que totes fan més vistós el joc i menys dur.

—...?

—El conflicte gros per a la temporada vinent és la qüestió d'àrbitres: en manquen, no se'n troben; persones que han arbitrat forces partits i que ho han fet excel·lentment bé, en dir-los si es podrà comptar amb ells per al pròxim campionat han respost que no. Aquesta abstenció se'm fa incomprendible en persones com aquestes, que en mantes ocasions han demostrat el seu amor al rugby.

Aquí deixarem de fer-li preguntes com a membre de la Comissió d'àrbitres, per fer-n'hi com a home autoritzat en la matèria i per ésser un dels puntals forts del rugby en el F. C. Barcelona.

—...?

—En aquest caire soc completament optimista. Crec que el rugby anirà prosperant a casa nostra a grans gambades; al Barcelona mateix la temporada vinent presentarem una colla de jugadors nous, que crec que seran, alguns d'ells, veritables revelacions. El públic, la temporada passada començà a entrar en el joc de l'oval com es pogué demostrar en les exhibicions fetes al camp de Les Corts, i avui és indiscutible que si un esport vol prosperar necessita el factor públic.

—...?

—Dels equips m'abstinc de fer-vos-en cap comentari, ja que no sé com es troben per a aquesta temporada. Ara que anem a començar com cada any, si tots hi posem el que podem crec que serà el que consagrarà el rugby a la nostra terra.

Després d'aquests mots donàrem per acabada la nostra conversa, i més tard pensàvem com fóra bo que tots els nostres dirigents tinguessin aquest franc optimisme d'En Sabat.

De les paraules dites pel nostre preguntant es pot deduir que la Comissió d'àrbitres no ha resolt res i que la Federació ni menys se n'ha ocupat. És de doldre això quan ja els jugadors estan a punt d'emprendre la temporada i podrien començar a jugar amb les modificacions i així no es trobarien nous en el Campionat.

S.

COMENÇAMENT DE TEMPORADA

El C. A. D. C. I. bat l'U. E. de Sans per 20 punts a 6, i l'Amateur al R. C. St. Andreu per 3 a 0

Com cada any

A principis d'octubre torna a renèixer l'activitat rugbística a casa nostra; enguany no ha començat tan esplendorosament com el passat, però val més, ja que així no s'esbravara l'entusiasme amb els primers partits.

En començar ens trobem amb els mateixos equips que l'any passat, menys un, el Júpiter, que oficialment ja és dissolt, i probablement, amb la creació d'una secció de rugby a l'Europa. De camps de joc n'hi ha un més, el de Sans, el qual trigarà molt poc a trobar-se acondicionat per poder-hi jugar.

De traspassos de jugadors d'un club a l'altre n'hi ha un sens fi, però degut a la reglamentació de la Federació es trobaran molts d'ells, que si aquesta vol obrar rectament, se'ls haurà de posar un sever castig. Aquest poc amor que demostren alguns individus pel lloc on han militat durant algunes temporades, i a voltes allà on començaren a jugar, és molt de doldre, perquè sols sembla que juguin per algun interès productiu; això no ho creiem, ni ningú que coneix el rugby, encara que sigui per sobre, ho pot creure, però ho fan perquè els sembla que el can-

(Passa a la pàgina 12)

BOXA

ELS RESULTATS DE L'OLYMPIA

Ricard Alís, venç Tomàs per k. o. i guanya el campionat peninsular del pes mitjà

El campionat de Catalunya dels lleugers passa a Tomàs Cola

Si algú tingués dubtes respecte de la força provatòria que té en boxa una victòria per knock-out no hauria hagut de fer altra cosa per sortir del seu error que escoltar els comentaris que s'han fet durant la setmana del triomf decisiu assolit dijous passat a l'Olympia per Ricard Alís damunt de Tomàs Tomas, la qual victòria, ultra valer-li el campionat peninsular del pes mitjà, ha augmentat en termes fantàstics la seva popularitat. Tant de bo que les futures actuacions de Ricard Alís corresponguin a les grans esperances que l'afició boxística catalana ha dipositat en ell!

Nosaltres, que ens esforcem sempre a ésser sincers en els nostres apreciacions, hem de dir que el match de dijous entre els dos esmentats boxadors no sorprengué a allò que esperàvem. La culpa d'això no és pas imputable a cap dels dos homes en presència, sinó a la fi prematura i inesperada del match. Creiem sincerament que si no hagués sobrevingut el knock-out en la forma que sobrevingué, el match hauria estat més interessant i hauria assolit una vàlua esportiva més considerable. Alís no va pas donar tot el seu rendiment, i els que esperàvem veure una reedició de la magnífica lluita que forní davant Piet Hobin restàrem un xic decepcionats sense que per això ens considerem amb el dret de fer càrrecs a Alís per la seva actuació, car si ell fou el primer sorprès de la seva ràpida victòria no ho restàrem menys nosaltres de la potencialitat que altra vegada ha adquirit la seva dreta, sols comparable a la que essent pes welter li valgué tantes victòries per knock-out.

Observàrem tot seguit en començar el combat en Ricard Alís un propòsit d'anar passant ttemps a fi de no cansar-se massa i evitar un final de combat com el que va fer davant Piet Hobin. Res tenim a dir d'aquesta estratagema, que és una de les més lícites que solen emprar els boxadors, però d'això a romandre en la inactivitat durant els rounds 3, 4 i 5, com va fer-hi un xic de diferència, car si es concep perfectament que un boxador es reservi, no és admissible que deixi de boxar ni un sol moment. Durant els dos primers rounds Alís va boxar com ell sol sap fer-ho, i amb la seva esquiva i els seus contra-atacs, baldament la puntuació no l'afavorís gaire, ens va donar una bella impressió de boxa acurada i intel·ligent. En canvi en els tres rounds que seguiren Alís va deixar de boxar i no féu altra cosa que passar el temps, i encara que el seu adversari no aconseguís dominar-lo ni molt menys, la seva boia va prendre un caire de cosa ensopida i enervant, que qualsevol que en aquell moment hagués entrat a la sala sense haver vist anteriorment Ricard Alís hauria pogut creure que es tractava d'un boxador de segon ordre. Resta difícil d'establir el que hi havia de volgut en l'actuació de Ricard Alís en aquests tres rounds i el que hi havia de manca d'una clara concepció de la tàctica a seguir, es, però, evident que deixar perllongar una situació així és exposar-se a perdre un combat i que si el boxador pot i deu de vegades deixar reposar el seu sistema muscular, a fi i efecte de fornir en moments donats un esforç intens, la seva intel·ligència ha de fornir continuament un treball acurat que en els moments d'acció combativa ha d'ésser encara més intens. Tot això que hem dit pot resumir-se en el consell que tantes vegades ens ha donat durant la seva carrera: Boxa sempre, no deixis mai de boxar!

En el sisè round Alís, que en els tres anteriors havia fet un treball incolor, decidí accelerar el seu atac i fou aleshores quan sobrevingué un cop baix involuntari, que obligà els jutges a concedir al seu contrincant el reglamentari minut de descans. Al final d'aquest round notàrem en Ricard Alís el propòsit d'accelerar la lluita.

Vingué el setè round i el combat canvià d'aspecte. Si Ricard Alís en la tàctica defensiva va

demonstrar ésser un mediocre boxador, en canvi pel que toca a l'ofensiva va saber donar-nos la superba impressió de rapidesa, agilitat i força que tantes vegades sens ha donat durant la seva carrera de boxador. Un croxet d'estómac donat amb gran precisió i diversos directes i croxets que durant el combat col·locà amb gran oportunitat ja després d'una finta ja comptant amb la remarcable precisió que li és característica, ens donaren entenediment d'una vegada que ens trobàvem davant d'un gran boxador, perillósíssim per als més forts, i al qual la seva rapidesa en l'atac donà la facultat de crear-li en el transcurs de pocs instants una superioritat absoluta damunt del seu adversari. Va ésser en el setè round quan un preciós croxet al rostre remeté el seu adversari damunt del tapís pel compte dels deu segons que són precisos per declarar un home fora de combat. El knock-out va ésser clar i la momentània anestèsia que sofrí Tomàs Tomàs que hagué d'ésser transportat a pes de braços al seu recó no oferí dubtes a cap dels circumstants. Alís no havia

veu venir i que és la suma d'una sèrie d'esforços encaminats a aquest, i com que això és veritat cal convenir que la vàlua i el mèrit de Tomàs Tomàs no quedarien envueltats pel fet d'una desfeta que si volgués atribuir a un cop fortunat del seu adversari, ningú podria aportar arguments prou convincents per contradir aquest parer.

Boxísticament, el match que forní Toms Cola davant Cañizares per al Campionat de Catalunya del pes lleuger, va ésser el més bell de la reunió de dijous. El primer esmentat va acusar en el seu estil un marcat progrés, el joc de cops solts i sense il·lació que alguna vegada li hem reprotxat va ésser reemplaçat per una manera de boxar seguida, segura i lligada que va entusiasmar a intel·ligents i profans. Zaragoza, que va boxar aquell dia amb més voluntat que les vegades precedents, va tenir en Tomàs Cola un adversari que esquivava amb gran netedat el noranta per cent de les seves entrades i que, a més a més, replicava amb una promptitud, precisió i netedat capaces de desencoratjar a qualsevol; de res li serví la seva guàrdia i la seva posició difícil i estrafalària damunt del ring per evitar que les esquerres de Tomàs Cola arribessin a destinació; el seu croxet de dreta, que antigament havia fet trontollar a més de quatre es pot dir que en la vetllada de dijous va restar inèdit i que el seu upercut en els cos a cos va ésser insuficient per contrarrestar la pedregada de cops precisos (ràpids i clars que durant tot l'encontre li caigueren al damunt com una pluja despietada.

Casimir Zaragoza fou, doncs, irremeiablement batut, i el Campionat de Catalunya, que passà a Tomàs Cola, després d'haver batut anteriorment els millors pesos lleugers de la Península, el qualifica a bastament per aspirar al títol peninsular que l'Hilari Martínez tracta per ara amb èxit de fer fructificar en terres de Cuba.

En la mateixa vetllada Carles Aracil va vèncer Bartos per punts. Creiem que el darrer pot apel·lar en l'esdevenidor d'aquesta desfeta, que en tot cas va ésser adquirida pel seu contrincant per una escassa diferència de punts.

Critias

Dissabte dia 10

ARENES de Barcelona

SENSACIONAL vetllada de Boxa

UZCUDUN

CONTRA

Delarge

Ruiz - Gironés

pas fet un gran combat, però aquella victòria fulminant als ulls dels que la presenciaren centuplicava el seu prestigi.

Què dir de Tomàs Tomàs?

L'avui ex-campió peninsular del pes mitjà va ésser dijous el correcte boxador de sempre, l'home que ha estudiat i que coneix la boxa i actua metòdicament i amb gran intel·ligència, però sense que els déus li hagin fet mercè d'aquella inspiració que donà la victòria i que entusiasma els públics. Durant els rounds que va existir damunt del ring gràcies a la seva perseverança anà acumulant un petit avantatge que un sol cop de Ricard Alís tirà per terra, el mateix que un castell de cartes. Va mancar-li a Tomàs Tomàs en els moments que va arribar a ésser amo de la situació una empena més considerable, que li hauria permès consolidar aquest avantatge, car està vist que per a res serveix en boxa, amb mires a un resultat, el que els atacs siguin portats amb més o menys ciència i finor, sinó que es fa indispensable inapostar-se per la força i contundència dels atacs amb un esperit ferm de victòria. El knock-out de Tomàs no va pas ésser el knock-out que hom

AL MUNDIAL SPORT

Jack Taylor eclipsà dissabte el faceciós Battling Siki

El succeït dissabte al Mundial Sport amb motiu del match Taylor-Pera no és nou en els anals de la boxa barcelonina. Els organitzadors de vetllades pugilístiques estan sempre exposats a què els homes que contracten a l'estranger no es presentin en les condicions de preparació i d'entrenament degudes, i això, que ja ha motivat algunes queixes de la Federació de Boxa d'aquí a la de França, és quelcom que cal remeiar urgentment si es vol evitar que el públic deserti de les reunions pugilístiques.

Jack Taylor, que tres dies abans de venir a Barcelona havia estat posat knock-out a París per Marcel Nilles, no podia per aquest sol fet tornar a pujar a un ring sense una temporada de repòs. Si afegim a això l'estat d'embragués en què es trobava, segons confessió del seu manager o del que acomplia les funcions de tal, en sortir a boxar contra Natali Pera quedà ben sentada la impossibilitat material que hi havia respecte que el negre fornís una exhibició acceptable.

El senyor Casanoves, que actuava de director de combat, no tingué altre remei que suspendre la lluita al cap de pocs moments d'haver començat, i el públic, com és natural, protestà sorollosament i reclamà els diners que havia pagat per entrar. Els organitzadors no tingueren altre remei que abonar als espectadors la meitat de l'import de les entrades, però això no evità pas que el públic restés disgustat i que els esmentats experimentessin una pèrdua ben sensible.

Cada dia es fa més necessari un control més estret dels homes que surten a boxar en públic. El reconeixement mèdic dels boxadors, que només es practica en els matches de Campionat, haurà d'ésser obligatori per a tots els matches. Més a més, es fa necessari que hom cerqui, ja sigui per mitjà d'un certificat lliurat pels dirigents de la boxa dels respectius països, ja en forma d'una garantia en metàl·lic, de donar al públic totes les garanties possibles respecte de la preparació i d'entrenament dels boxadors. No hi ha pas cap dubte que si, com fan alguns organitzadors estrangers, s'exigís la presència del boxador en la població on ha de lluitar vuit dies abans del match, podrien evitar-se molts contratemps.

Jack Taylor, pel que dissabte varem veure, ha esdevingut un boxador de la classe de l'alegre Batling Siki. Es realment una llàstima que homes així, a base d'un mèrit que han perdut, puguin anar a un cantó a l'altre i perjudicar a tothom. El cas de Jack Taylor és l'espectacle que va donar al desaparegut Frontó Comtal l'ex-campió francès Balzac. Aleshores el públic era més candorós i els organitzadors reeditaren la timada a Madrid, però allà Balzac va anar a parar lligat com un malfactor a la Comissaria del districte. Jack Taylor pot estar satisfet que a Barcelona no li succeís el mateix.

Heus ací els resultats tècnics assolits en la dissortada vetllada: Buhigues vencé Bonal per punts; López vencé Justine per k. o. en quatre rounds; Roca bat Bru per punts, i Tejeiro a Mompó també per punts. La darrera de les esmentades decisions fou protestada.

UNA GRAN REUNIÓ A LES ARENES

Paulí Uzcudun, el campio basc, lluitarà contra el belga Fernand Delarge

Josep Gironès, de Gràcia, intentarà davant d'Antoni Ruiz, de Vallecás, fer millor que Young Ciclone

Amb programes com el que per a dissabte que ve han conformat els organitzadors de Les Arenes no hi ha dubte que l'èxit de públic resta assegurat. Uzcudun-Delarge i Ruiz-Gironès són dos encontres el simple enunciat dels quals ofereix un dels atractius més grossos que avui poden ésser oferts al públic barceloní.

Paulí Uzcudun, malgrat del seu estil rudimentari, ha adquirit com a boxador a tota Europa una popularitat extraordinària i mentre vagi guanyant combats, com fins ara ha fet, l'interès que les seves actuacions desvetllen anirà augmentant molt de pressa. La crítica seguirà no trobant-hi el compte, els intel·ligents en boxa continuaran assenyalant-li importants defectes, però la massa anònima del públic, que li agrada convèncer's pel que veu, continuarà fent molt poc cas dels uns i dels altres, rodejant Paulí Uzcudun d'una aurèola d'invencibilitat que únicament aquell que aconseguís batre'l en la forma que ell acostuma a vèncer els seus adversaris podrà esvair. En poques paraules pot dir-se que Paulí Uzcudun és un fenomen de la boxa gairebé sense precedent en la història pugilística i que fet i fet un boxador com ell ha d'exercir per força damunt dels aficionats un atractiu irresistible; podrà haver-hi qui no estigui satisfet del seu estil, però ni un sol aficionat voldrà desentendre's completament de les seves gestes, que, al cap d'avall i per estar en contradicció amb els principis que fins ara hom creia infalibles, apassionen a tothom.

Hom havia dit dies enrera que l'adversari triat a Paulí seria el campió de Bèlgica del pes fort, Jack Humbeeck, però posteriorment els organitzadors li han designat el també belga Fernand Delarge. La substitució ha estat encertada, car Humbeeck, batut tres vegades pel campió basc, no podia versemblantment fer variar els anteriors resultats. Pel contrari, Fernand Delarge, que va ésser batut a Oran per Paulino per una escassa diferència de punts, té més probabilitats per abastar una victòria tanmateix poc probable, però que en els actuals moments té més probabilitats d'assolir que el seu compatriota.

Qui és Fernand Delarge?

Bèlgica presentà a les Olimpíades de 1924 un equip complet de boxadors, entre els quals els germans Joan i Fernand Delarge feren molt bona impressió dintre les categories dels pesos welter i mitjà. Joan Delarge esdevingué campió del món olímpic de la seva categoria, i Fernand, que va haver d'hure-se-les amb homes de gran classe, va ésser eliminat. Després de les olimpíades els dos germans esdevinguern professionals i obtingueren bastants èxits. Joan es potser avui un dels homes capables de reconquerir per a Bèlgica el títol que acaba de perdre Piet Hobin. Fernand, que actua sempre com a professional del pes mig fort, fou designat pels poders dirigents belgues com a aspirant al Campionat d'Europa, que detenta el suís Clement; la seva candidatura fou, però, refusada per la I. B. U., en vista que el seu record no era encara prou nodrit.

Fernand Delarge, campió de Bèlgica del pes mig fort, ha entrat ara a la categoria de pesos forts i ha repletat Humbeeck per al títol nacional. Com

a professional ha forní ara deu combats, dels quals n'ha guanyat vuit, n'ha perdut un (el de Paulí a Oran) i ha fet match nul en una altra. El Campionat de Bèlgica del pes mig fort fou guanyat per Fernand Delarge el dia 4 d'abril proppassat, després d'una victòria per punts damunt de l'antic campió Hendric. Entre els adversaris que ha batut hi ha Jack Taylor, el campió de França de la categoria dels mig forts Bonnel, el belga Briscot i el francès Vermant.

Per les dades que hem transcrit es dedueix que Fernand Delarge, sense ésser encara un valor consagrat, representa dintre de la boxa europea una esperança, així ho prova també el fet que Paulí, havent aconseguit batre homes molt més qualificats que ell per knock-out, s'hagués d'accontentar davant Fernand Delarge amb una victòria per punts que, com recordarà el lector, va ésser protestada pel públic. Cal dir, en descàrrec de Paulí, que aquell dia, segons manifestà després del combat, no estava en estat de perfecta salut. Si això és veritat, cal reconèixer que les possibilitats de Delarge d'assabte que ve es veuran augmentades per un costat amb la coneixença que avui té de la boxa de Paulí i minvades per l'altre amb la possessió per part del seu adversari de tots els seus mitjans combatius. De totes maneres, no cal pas retreure altra vegada el record de Paulí per convèncer-se que les més grans possibilitats de victòria estan a favor seu.

Els vostres negocis...

precisen d'un mitjà de locomoció ràpid i econòmic de cost i manteniment. El ciclocar 4 HP.

és el més barat del món; una meravella mecànica. La marca campiona, 20 primers premis en 1925

Moto 2 HP. Turisme, 1500 ptes. - Motos 2, 2½, 3 i 4 HP.

Salomó i Vila Claris, 102

Ultra l'esmentat combat figurava, com ja hem dit, al programa de la reunió, l'encontre Ruiz-Gironès. En la boxa de Ruiz ja hem dit altres vegades, hi ha més pa que formatge, però el seu round el fa perillós per a tot adversari que hom li posi al davant, particularment si no posseeix una bona defensiva. En aquest sentit les possibilitats de Gironès davant Ruiz són més petites que no pas les de Ciclone, que si és cert que no posseeix una gran eficàcia de cop té un joc en el qual el bloqueig i l'esquiva dels atacs contraris fan un paper preponderant.

Josep Gironès està avui en una forma excel·lent i així ho va demostrar d'anyt Canizares. Les circumstàncies li són, doncs, propícies per afrontar un home de la talla d'Antoni Ruiz; la seva eficàcia i resistència l'iofereixen, així mateix, davant del madrileny, que porta encara clavada l'espina de la desfeta que li infligí Ciclone, un màxim de garanties d'èxit. Amb tot, la seva victòria no és segura ni molt menys. Particularment durant els primers rounds la tasca de Josep Gironès haurà d'ésser molt acurada; ara bé si els arriba a passar sense greu dany, creiem sincerament que assolirà un triomf més brillant encara que Young Ciclone. De totes maneres caldrà que Gironès tingui present en tot moment que Antoni Ruiz és el més formidable "puncher" que hom li ha posat al davant i que així mateix no oblidí ni un sol moment la noció de la distància dintre de la qual els atacs del madrileny són perillosos, car Antoni Ruiz, perquè els seus cops adquireixin la màxima potència, necessita llencar-los des d'una distància que gairebé sempre és la mateixa; la traça d'aquells que vulguin vèncer'l consisteix, doncs, principalment, a no col·locar-se en aquesta que podríem anomenar zona perillosa.

FUTBOL

L'Europa i l'Espanyol empaten a dos gols; una primera part d'escàs interès i una segona de joc violent

El camp de l'Europa va veure's força concorregut, i el públic va demostrar amb insistència que volia que els jugadors prenguessin interès en la lluita.

En vigílies de començar-se el Campionat, i la Copa de Catalunya, era de creure que els dos equips farien una demostració de la seva forma actual, filla en els uns del seus darrers entrenaments i en el altres de la seva llarga excursió per terres espanyoles i illes canàries. Ni uns ni altres, però, ens varen convèncer.

Seguí que el temps no convidava gaire, car la tarda fou bon xic calorosa, sigui pel que es vulgui el cas és que ni espanyolistes ni europeus van fer una actuació gaire lluida. A tot estirar, i de tant en tant, alguna jugada escadussera seguida de general ensofiment.

Potser en conjunt l'Europa va demostrar una millor cohesió i l'Espanyol un major entusiasme. Si altra cosa no, això va fer que aquest equip obtingués els dos gols al seu favor.

En general, però, la poca intel·ligència entre els jugadors es féu ben palesa, sobretot en l'ala esquerra de l'atac europeu, en la que hom hauria dit que hi havia un tàcit interès entre Alcàzar i Armas a no passar-se joc.

Tota la força de la davantera de l'Europa va estar concentrada sempre en el seu tercet central, amb algunes intervencions de l'extrem dreta Cella. En canvi, la davantera espanyolista va fer un joc menys científic, però més mogut i portat amb més entusiasme, conduint tan aviat la bola l'ala dreta com l'esquerra.

El davanter que més eficàcia va actuar, fou tal volta Mauri, de l'Espanyol. Cros, de l'Europa, va fer alguna jugada brillant, la del gol sobretot, però va perdre moltes ocasions favorables.

Els extrems, en general, van donar la sensació que no saben aprofitar, encara, els avantatges que pot donar-los la nova regla de l'"offside".

Dels interiors, el més regular, Olivella, sobretot en les passades.

Els altres tres, o siguin els canaris, en conjunt van tenir una tarda bastant ensopida. El poc que van cantar no ho feren pas gaire afinats.

Les línies mitges van estar bastant deficientes, car només van complir degudament Serra, de l'Europa, i Trabal, per l'equip de Can Ràbia.

Els altres, molt fluixos, sobretot els centres. Sanahuja, quan tenia la bola passada, hé; però hi mancava agilitat, sobre tot a la segona part, que no podia ni moure's. A més, abusà del joc dur, ben innecessari.

Els més regulars dels dos equips foren els defenses i porters, que, sense fer grans coses, compliren sempre. Dels defenses europeus, millor Alcoriza, i de l'Espanyol, Saprissa. Els dos porters, encertats, sobretot Carceller, que es féu aplaudir en desviar el penalty.

El partit es féu ensopit per moments, sobresortint només uns atacs ben portats pel centre espanyolista que Yurrita podia molt ben aprofitar, d'internar-se més vers la porta contrària.

Olarriaga perdé també un bon atac per voler regatejar massa la bola.

En iniciar-se el segon temps és quan es veieren els millors moments del partit. Una magnífica jugada de Cros que acabà a córner, essent el mateix jugador qui, en magnífic avenç, marcà el primer gol.

Els espanyolistes no van pas tardar a molt temps en obtenir l'empat, d'una bona centrada de Yurrita. Oramas i Mauri van llançar-se damunt la porta defensada per Bordoy, el qual perdé la bola.

En tirar l'equip de Gràcia un córner, l'Espanyol incorre en penalty, el qual, tirat per Pelaó, parà molt bé Carceller. De seguida és Bordoy qui entra en joc, deturant un xut admirable, obra de Mauri.

L'Europa desfou l'empat, per obra de l'Armas, amb penalty per mans voluntàries d'un defensa espanyolista. Pocs moments després, Cros perdé una ocasió immillorable per assegurar la victòria del seu equip.

Quan mancava poc per acabar-se el partit, l'Espanyol obtingué un córner, i amb ell l'empat, que per cert fou protestat sorollosament.

Eren els equips:

Europa. — Bordoy, Serra, Alcoriza, Serra, Pelaó, Maurici, Cella, Olivella, Cros, Armas, Alcàzar

EUROPA-ESPANYOL

Mauri s'apresta a xutar, però Serra, el mig europeu, li intercepta el pas. Observi's la collocació del defensa Serra

Espanyol. — Carceller, Saprissa, Portas, Trabal, Sanahuja, Humbert, Olariaga, Oramas, Mauri, Padron, Yurrita.

En la segona part, Solà, de l'Europa, jugà de defensa en lloc de Serra.

L'àrbitratge, a càrrec del col·legiat Comorera.

MANS

El Sans bat el Badalona per 5 a 3 en un match ben disputat

Davant d'una regular concurrència se celebrà aquest partit al camp del Sans. Entre els partidaris d'un i altre equip hi havia expectació per presenciar aquesta lluita, car el Badalona, després de la seva excellent actuació estiuenca, es presentava com enemic perillós, malgrat d'ésser el Sans de categoria superior.

Efectivament, el partit ens aparegué des del primer moment molt disputat i jugat a fort tren, particularment en la primera part, en la qual es registraren vuit gols. A la segona part, el joc decaigué bon xic, més que res degut a les nombroses interrupcions de joc motivades per algunes jugades dures de què es féu ús en mantés ocasions.

Cap a la fi, quan ja faltava llum, ens ensopírem de valent, perquè el joc esdevingué ben insul. L'àrbitre, Baonza, no sempre va estar encertat en els seus falls, però no se'l pot censurar, perquè va demostrar ganes de portar el joc pel bon camí.

SANS-BADALONA

Feliu marcant el cinquè gol dels unionistes

a Bosch, i aquest passa a la defensa al lloc de Tejedor.

La davantera del Sans se'n va presentar novament formidable; especialment Martínez i Oliveras molt científics i pràctics.

Els mitjos ales millors que Gularons, que no tingué un dels seus bons dies. La defensa, regular; Perelló, un xic massa dur; Alsina, substitut de Pedret, féu un bon partit.

Del Badalona, el millor Blanco. No obstant, mereix censures per la seva poca seriositat al mig del camp.

E. V.

A SANT ANDREU

L'Unió Esportiva vencedora del l'Atlètic de Sabadell per 3 a 0

Potser el fet de celebrar-se el partit en camp propi permeté al Sant Andreu apuntar-se una nova victòria, en un partit no tan brillant com els passats.

Cal dir que fora dels començaments, en què es mostrà insegur, es féu amo de la situació en tota la partida, majorment a la segona part.

L'actuació del Sant Andreu no fou, però, molt satisfactòria en aquest encontre, i això, a les envistes del Campionat, posà un interrogant als pronòstics que hom formula.

Andreu, Pujol i Sorribes portaren a cap una decidida defensa del seu marc i a ells es deu que el

EUROPA-ESPANYOL

El magnífic gol de Cros, una de les seves millors jugades en aquest partit